

«NO SENTIA QUE FOS UNA FEINA PERQUÈ GAUDIA DEL QUE FEIA»

Entrevista

El mestre de músics es jubila després de 39 anys al capdavant de la Lira Ampostina i tota una vida dedicada a la música, un plaer que ara podrà combinar amb gaudir de la seva família

ROSER REGOLF CAZORLA
AMPOSTA

L'any 1981 arribava a la Lira Ampostina un nou director i mestre per ocupar el càrrec. Amb poc més de 20 anys, Octavi Ruiz, havia marxat a estudiar i treballar fora després de formar part de la mateixa societat. De fet, Ruiz venia d'una família on sempre s'havia apreciat la música, ja que el seu iaio, Agustí Ruiz, va ser un dels fundadors de la mateixa societat musical. Aquest 2020, després d'una carrera de 39 anys al capdavant de la Lira, el mestre es jubila després de tota una vida dedicada a la música, fent de la Lira una escola de referència a tot el territori.

El 1981 aterra coma director a la Lira. Com arribes al càrrec?

Al 78 vaig començar com a director de la banda de Tortosa i hi havia vegades que pujava gent gran d'Amposta a veure'm, perquè els feia gràcia que era el fill de Ruiz, que tocava el trombó a la Lira. Fins que un dia, a la Lira buscaven director i m'ho van proposar. Llavors la Lira ja tenia un prestigi i jo era molt jove, però vaig fer una prova i els vaig agradar, em van fer un contracte d'un mes i després ja m'ho van allargar a un any i més tard a indefinit.

És molt jove. Pensava que seria la feina de la seva vida?

Tenia 24 anys, no pensava ni que podria mai dirigir la Lira. Els anteriors directors havien estat entre set i nou anys, així que jo també pensava que hi havia un moment que un director no podia donar més, que seria un cicle. D'altra banda, però, el meu pare sempre deia que quan marxava un director perdien un llençol, perquè hi havia alumnes que també marxaven i, els que es quedaven, havien de tornar a començar.

Tants d'anys s'han degut traduir en moltes vivències i amistats al voltant de la música.

Ara també, però abans els membres de la banda passàvem moltes

Després de gairebé 40 anys al capdavant de la banda simfònica i l'escola de música, Octavi Ruiz es jubila. FOTO: JOAN REVILLAS

“

«Els altres directors havien estat de 7 a 9 anys, de manera que pensava que hi havia un moment en què un director no podia donar més»

«Tota activitat estava amenitzada per la banda de música, fet que ens portava a estar moltes hores junts i acabàvem sent una família»

«He dedicat molt de temps a la Lira i això m'ha portat a perdre'm moltes coses de la família. És el moment d'estar amb ells»

hores junts. La banda de música omplia molt les festes: tocàvem a les cercaviles, el futbol, als bous... tota l'activitat estava amenitzada per la banda i acabàvem sent una família.

Alguns dels alumnes que va tenir al principi ja són adults. Com és tractar amb un ventall d'edats tan diferents.

És difícil, però amb els anys s'aprèn. Quan ets jove creus en el treball, l'organització i la serietat i després cedeixes més. Has de tenir una mica de mà esquerra, però des dels més grans als joves tothom t'aporta. En aquests 39 anys he fet una cosa que no ha sigut treball en el seu nom estricte, perquè gaudia donant classes, assajant i tocant. Cada persona que ha passat per la banda m'ha aportat coses positives.

Ha aconseguit reptes com una aula de clarinet i una banda simfònica reconegudes.

Abans he dit que per a mi no era un treball dur, però jo he passat

moltes hores a la Lira. Quan acabava les classes em quedava una hora solta abans de l'assaig i ja no marxava a casa, però era totalment vocacional. Fins i tot els alumnes venien a casa a repassar fora d'hores, perquè quan jo vaig estudiar aquí vaig trobar a faltar aquesta proximitat, tot i que en part ho vaig aprendre també de Pepita Giné, una bona mestra que vaig tenir. Quan poses de la teva part, la gent ho agraeix i és gratificant. És com aquell que sembla i va regant per, quan ve la collita, tenir alguna cosa per recollir.

Tanmateix, han format part de la banda sonora dels Jocs Olímpics del 1992 i heu tocat al Palau Sant Jordi i al Palau de la Música. Quins records en guardes?

Va ser fantàstic. Tots els contactes per arribar fins allí van sorgir de Carlos Santos, un pianista de Vinaròs que va sentir la Lira i ens va invitar a formar part de l'obra «Belmonte», on tota l'actuació de ball la feia Cesc Gelabert. Aquest va ser el nostre trampolí. Després

d'això van començar a sorgir contactes que ens va portar a tocar als Jocs Olímpics, al Palau Sant Jordi i fins i tot a l'estranger.

Si parlem d'estudis, enguany ha sortit la primera promoció del grau professional de música.

L'any 1982 ja es demanava un conservatori per a la ciutat i, des de llavors, hem lluitat per tenir-lo. El 1992, la Lira aconsegueix examinar el nivell elemental, mentre que el 2001 ens donen dos cicles del mitjà i el 2016 aconseguiu tot el grau professional.

I després de tot això, s'haurà acabat la música?

A partir del 7 d'agost sí, la Lira Ampostina tirarà endavant i jo també. Serà una dinàmica i una forma de veure la vida diferents. He dedicat molt de temps a Lira i això m'ha portat a perdre'm moltes coses de la família, i ara és el moment d'estar més en ells. Pel que fa a la música, jo seguiré sent músic, i a la Lira és on he crescut i he viscut sempre.